

ת"פ 68534/12/18 - מדינת ישראל נגד אבי נהוראי משה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 68534-12-18 מדינת ישראל נ' משה
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבי נהוראי משה

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד בר כהן קירמה

ב"כ הנאשם: עו"ד טליה רם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 26.4.18, בשעה 9:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לביקור אצל ד"ר מרק יופה, רופא פסיכיאטר במרכז לבריאות הנפש במעלה אדומים.

על רקע חוסר שביעות רצון של הנאשם מהרופא, אמר הנאשם לרופא כי יש עובדת סוציאלית שהוא רוצה לפרק לה את הצורה, וזאת בכוונה להפחיד את הרופא או להקניטו. בהמשך, לאחר שהרופא לא אישר לנאשם טיפול בקנביס רפואי, סירב הנאשם לצאת מהמקום ואמר: "אני אחזור אליכם ואפרק לכם את הצורה... אני ישבתי בכלא 7 שנים בגלל אלימות" וזאת בכוונה להפחיד את הרופא או להקניטו.

2. בתשובתו של הנאשם לאישום הוא כפר באיומים. הנאשם הודה כי הגיע למרפאה כדי לקבל טיפול במועד המתואר בכתב האישום. לטענתו, במהלך הפגישה עם הרופא הוא סיפר לרופא פרטים חסויים. הרופא סירב לבקשתו לתת לו מרשם לקנביס רפואי והנאשם ביקש מהרופא שירשום את דבר הסירוב בכתב. הנאשם טען כי הרופא סירב גם לבקשה זו. הנאשם יצא מחדר הרופא וישב בהמתנה למכתב. הרופא יצא וקרא למאבטח וביקש שיוציא את הנאשם מהמרפאה. הנאשם עזב את המקום בכעס ואמר שהוא יראה להם מה זה בבית משפט ו"אזיין אתכם". נטען כי כוונתו של הנאשם היתה לפנות בתלונה לממונים על הרופא ולהגיש תלונה במשרד הבריאות. הנאשם הכחיש כי אמר שבכוונתו לפרק את הצורה לעובדת סוציאלית כלשהי. הודגש כי בחדר הרופא פירט הנאשם

בפניו את קורות חייו ותחלואיו והרופא הפר את החיסיון ועשה שימוש פסול במידע ופירט לפני המאבטח חלק מהדברים החסויים שסיפר לו הנאשם בחדר. עוד הודגש כי הנאשם לא סירב לצאת מהמקום וכי אמנם סיפר לרופא שישב 7 שנים בכלא על עבירות אלימות, אך היה זה כחלק מתיאור קורות חייו לפני הרופא ולא לצורך איום.

הראיות והערכתן

3. מטעם התביעה העידו הרופא, ד"ר מרק יופה, מזכירת המרפאה, הגברת רינה שלום, והוגשו שני מזכרים של שוטרים בדבר ניסיון לזמן עדים. מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו הודעתו של הנאשם במשטרה והודעתה במשטרה של מזכירת המרפאה, הגברת שלום.

4. המתלונן, ד"ר מרק יופה, תיאר בעדותו כי כשעבד כפסיכיאטר במרפאת מעלה אדומים, הגיע אליו הנאשם לביקור ודרש כי יתן לו מרשם לקנביס רפואי. מדובר היה בפעם השנייה שבה הגיע הנאשם אליו הנאשם לביקור, ובפעם הראשונה שבה דרש טיפול בקנביס. לדבריו של העד, הוא הסביר למתלונן כי אין מדובר בטיפול שבכוונתו לתת לו, אלא שבדעתו לרשום לו תרופה אחרת. הנאשם התעצבן וכעס, דיבר אליו בצורה מאיימת והוא חש מאוים. ד"ר יופה תיאר כי הנאשם אמר לו שהיה בכלא במשך שבע שנים והתייחס גם לעובדת סוציאלית שהוא מתכוון "לפרק לה את הצורה". לדבריו, הנאשם דיבר במושגים של אלימות שגרמו לו לרצות ללחוץ על לחצן המצוקה, אך כיון שזה לא היה נגיש אליו, החל לעשות את הדרך לכיוון היציאה מהחדר, תוך כדי ניסיונות להרגיע את הנאשם, וכשהגיע לדלת - יצא החוצה. הנאשם יצא מיד אחריו בכעס ובצעקות. לדבריו, הוא עצמו הגיע לכיוון השומר שישב בכניסה למרפאה והנאשם המשיך אחריו כשהוא כועס וצועק, אמר שהוא "יפרק לו את הצורה", אמר שהוא יודע איפה הוא נמצא ויגיע אליו. האירוע כולו נמשך כחצי שעה, גרם למתלונן לפחד והוא החליט להגיש בעקבות כך תלונה למשטרה.

5. ד"ר יופה העיד בצורה בהירה וניכר כי זכר את האירוע היטב. הוא ביקש מאד לדייק בדבריו והקפיד להפריד בצורה ברורה בין דברים שראה בעצמו או שמע בעצמו מהנאשם, לבין השערות שלו לגבי הכוונות שעמדו מאחורי דבריו של הנאשם. כאשר לא זכר חלק מהפרטים שעליהם נשאל, השיב בפשטות שאינו זוכר (עמ' 13 שורה 19; עמ' 14 שורות 8-9). ואולם גם העדר הזיכרון ביחס לפרטים אלה אינו פוגע במשקלה של העדות, שכן מדובר בעיקר בפרטים הנוגעים לטיפול עצמו ולא בפרטים הנוגעים לאמירות המאיימות ולהתנהגותו של הנאשם תוך כדי הביקור.

ניכר כי החלטתו של ד"ר יופה להתלונן במשטרה על מעשיו של הנאשם, מעשה שאינו שגרתי כאשר מדובר ביחסי טיפול, נבעה מתוך הפחד האמיתי שבו היה שרוי בעקבות דבריו של הנאשם. על המורא שהטיל עליו הנאשם ניתן ללמוד אפילו מתוך תיאורו של העד על בחינת האפשרות להגיע ללחצן המצוקה תוך כדי הפגישה, והחלטתו לצאת מן החדר בעיצומה, כאשר נוכח לדעת שלחצן המצוקה אינו נגיש לו.

העובדה שד"ר יופה לא עזב את המרפאה מיד לאחר האירוע כדי להתלונן במשטרה, אלא סיים את קבלת המטופלים, אין בה כדי לגרוע ממסקנה זו, שכן ניתן להבין שכאשר היה בתוך המרפאה שבה מצוי מאבטח, חש מוגן באופן יחסי, והעדיף לנהוג באחריות כלפי יתר המטופלים שהמתינו לביקור.

בנוסף, לא הובאה כל ראיה שתלמד על סיבה כלשהי בשלה עשוי היה הרופא לבדוק את דבר התלונה, או את ההתייחסות של הנאשם לעובדת הסוציאלית שהנאשם מכחיש מכל וכל.

לנוכח דברים אלה, יש לתת לעדותו של ד"ר יופה משקל מלא.

6. הגברת רינה שלום, מזכירת המרפאה, תיארה בעדותה בבית משפט כי הנאשם נבדק ביום האירוע על ידי ד"ר יופה, כשלפתע ראתה את הרופא יוצא חיוור מחדרו ושאלה אותו מה קרה והוא אמר שהמטופל מבקש כל מיני דברים וכביכול מאיים עליו. לדבריה, הרופא חיכה אצלה במשרד וכעבור כמה דקות יצא הנאשם וישב בחדר ההמתנה והשומר אמר לו לצאת מהמרפאה. הנאשם אמר כי לא מתכוון לצאת, המאבטח אמר לו שיזמין משטרה והנאשם יצא וטרק את הדלת תוך שאמר דבר מה לשומר. היא שאלה את השומר מה הוא אמר והשומר תיאר בפניה את הדברים שהם בגדר עדות שמיעה.

7. בהודעתה של הגברת שלום במשטרה (נ/1) היא תיארה דברים דומים, אמרה כי אינה זוכרת את שם המטופל אך משהוצגה לה תמונת הנאשם, אישרה כי זהו המטופל שאיים.

8. מתוך עדותה של הגב' שלום בבית משפט קשה לקבוע ממצאים. התיאורים שלה את הדברים היו דלים ומצומצמים, חלקם לא כל כך מובנים, ובחלק מהזמן לא הצליחה להפריד בין תיאור עובדתי מכלי ראשון לעדות שמיעה או סברה. תיאור ההתרחשויות על ידה העלה תהיות, ובפרט התיאור שלפיו, מיד עם יציאתו של ד"ר יופה מחדרו הוא נכנס אליה למשרד ואמר לה שהנאשם מאיים עליו, אינו מתיישב עם התיאור שלפיו המאבטח פנה אל הנאשם, שישב במקומו ולא אמר דבר וביקש ממנו לצאת (עמ' 9 שורות 8-10). על פי תיאור זה, לא ברור כלל מדוע המאבטח פנה לנאשם, שכן לכאורה, ד"ר יופה לא אמר כלום למאבטח וגם הנאשם לא עורר כל פרובוקציה כשישב על ספסל ההמתנה.

הגב' שלום גם התקשתה להסביר כיצד ייתכן שבהודעתה במשטרה לא זכרה את שמו המדויק של הנאשם, ובעדותה בבית המשפט ידעה את שם הנאשם, והתקשתה אף להבין את הפער בין גרסתה במשטרה לעדותה בבית המשפט בעניין זה (עמ' 10 שורות 1-18).

טענתה של הגב' שלום כי הנאשם יצא מחדר הרופא רק כמה דקות לאחר שהרופא יצא ממנו (עמ' 9 שורה 8) סותרת גם את גרסת הרופא וגם את גרסת הנאשם בעניין זה (ראו גרסת ד"ר יופה בעמ' 12 שורה 31 וגרסת הנאשם בעמ' 27 שורה 28). גם טענתה של הגב' שלום כי הנאשם יצא מחדר הרופא ומיד התיישב על כסאות חדר ההמתנה סותרת גם את גרסת הרופא (עמ' 15 שורה 22) וגם את גרסתו של הנאשם עצמו בעניין זה (עמ' 23 שורות 26-29).

בסופו של יום מצאתי שאין מקום לקבוע ממצאים על פי עדותה של הגב' שלום.

9. אכן, העדויות של הגב' רינה שלום וד"ר מרק יופה לא התיישבו זו עם זו ביחס למעשיו של הנאשם בחדר ההמתנה. עם זאת, לנוכח הרושם האמין כשלעצמו שהותירה עדותו של ד"ר יופה, לא מצאתי כי הפער בין הדברים שאמר לבין עדותה של הגב' שלום יש בו כדי לגרוע ממשקל עדותו של ד"ר יופה, ולא מצאתי כל ראיה אחרת

הגורעת ממשקל עדותו.

10. הנאשם בהודעתו במשטרה (נ/2) תיאר כי הגיע להמשך טיפול אצל המתלונן וכי כ- 8-10 דקות לאחר תחילת הפגישה הרופא קרא לו להגיע ליד המאבטח ואמר לו שאינו יכול להמשיך לטפל בו. לדבריו, הוא שאל את הרופא מדוע הוציא אותו ליד המאבטח כדי לומר לו שאינו יכול לטפל בו ושאל את הרופא האם הוא מפחד שיפגע בו. בשלב זה המאבטח קם והחל להתלהם וביקש ממנו להירגע והוא אמר למאבטח שלא יתערב כי הוא מדבר עם הרופא. הוא ביקש מהרופא מספר פעמים "מכתב שחרור", כלשונו, המציין את העובדה והסיבה בשלה אינו יכול להמשיך לטפל בו, והרופא סירב. הוא אמר לרופא שיזמין ניידת ושהוא לא יזוז מהמקום עד שלא יקבל את המכתב שביקש. לבסוף התיימש והחליט ללכת, ובדרכו החוצה זרק "משפט הצהרת כוונות ולא איומים", כלשונו, ואמר: "אל תדאג אני אזיין אתכם בדרך המקובלת בבית משפט." הנאשם נשאל האם יש לו סכסוך קודם עם המאבטח או עם הרופא והשיב "מי זוכר אותך בכלל שני קוקסינלים." הנאשם אישר כי ביום האירוע הגיע כדי לבקש אישור לטיפול בקנאביס, אך הכחיש כי איים בפגיעה בעובדת סוציאלית כלשהי והכחיש כי אמר לרופא ולמאבטח "אני אחזור אליכם ואפרק לכם את הצורה."

11. הנאשם בעדותו במשפט תיאר כי נפצע בתאונת דרכים לפני כשבע שנים והדבר שינה את חייו. הוא נדרש לערוך בדיקות רבות, והתבקש על ידי המוסד לביטוח לאומי וגם על ידי עורך דינו, להביא מסמך מפסיכיאטר. הנאשם תיאר בנוסף, כי רופא שביקש לרשום לו קנביס רפואי, ביקש ממנו אישור מהפסיכיאטר שאין מניעה פסיכיאטרית לשימוש בקנביס. בשל כך הגיע, לדבריו, לד"ר יופה. הוא היה אצל ד"ר יופה בשני מפגשים. במפגש הראשון, שארך כעשרים דקות, תיאר בפניו את קורות חייו, לרבות העובדה שישב בכלא במשך שבע שנים, ובסופו ד"ר יופה רשם לו כדורים נוגדי חרדה שהוא לא קנה ולא השתמש בהם. לדבריו, במפגש זה לא עלה נושא הקנאביס. במפגש השני, שהיה קצר יותר, ביקש מהרופא לרשום לו אישור שאינו מתנגד לכך שישתמש בקנביס, הרופא סירב, הוציא אותו החוצה ליד השומר ושם אמר לו שאינו יכול להמשיך ולטפל בו. הוא אמר לרופא כי אינו מתכוון לעזוב את המקום ללא מכתב והרים את הקול. שאינו יכול לטפל בו, והרופא סירב. הוא אמר לרופא כי אינו מתכוון לעזוב את המקום ללא מכתב והרים את הקול. המאבטח אמר שיזמין לו משטרה והוא אמר למאבטח שהוא יכול להזמין משטרה, אך שלא יתערב כי הוא מדבר עם הרופא. לדבריו, ישב כמה דקות בחדר ההמתנה, ראה שדבר אינו קורה ויצא מן המקום בכעס תוך שניסה לטרוק את דלת המרפאה אך המנוף המורכב עליה מנע זאת ממנו. לפני שעזב את המקום הפטיר לעבר הרופא והמאבטח את המילים הבאות במדויק: "אני אזיין אתכם בבית משפט הדרך המקובלת", מילים שהוא זוכר "בוודאות של מיליון אחוז", כלשונו. בהמשך פנה למנהל קופת החולים ותיאר בפניו את המצב, המנהל אמר לו שזה ניגוד אינטרסים ואין לו מה לעשות עם זה. לדבריו, רצה להגיש תלונה אבל התיימש ולא עשה זאת.

12. גרסתו של הנאשם אינה קוהרנטית ולא הותירה רושם מהימן. כך למשל, טענתו של הנאשם כי ציון דבר ישיבתו בכלא באוזני הרופא לא היה אלא במסגרת תיאור קורות חייו, אינו מתיישב עם טענתו שלפיה פגישת ההיכרות בין השניים במהלכה תוארו לפני הרופא קורות החיים הייתה הפגישה הראשונה ולא הפגישה נוסח כתב האישום שהייתה פגישה קצרה (עמ' 19 שורה 23- עמ' 20 שורה 5; עמ' 23 שורות 16-19).

טענתו של הנאשם כי הנוסח המדויק של הדברים שהפטיר לעבר הרופא והמאבטח בתום הפגישה זכור לו במדויק אינו מהימן בעיני. גם הצירוף בין הביטוי "אני אזיין אתכם", שיש בו משום ניבול הפה, לבין הביטוי "בדרכים המקובלות בבית

משפט" אין בו היגיון רב. הביטוי התרבותי, יחסית, "בדרכים המקובלות בבית המשפט" אינו מאפיין את השפה שבה נוהג להשתמש הנאשם ואינו מאפיין את התנהלותו, כפי שהתרשמתי מהם בבית המשפט. גם במהלך עדותו נקל היה להבחין עד כמה הנאשם הוא מהיר חימה, ממחר להרים את הקול וללוות את דבריו בתנועות ידיים חדות, ותיאור התנהלותו הרגזנית עולה גם מתוך חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה לבית המשפט ביום 13.7.20. הדברים קיבלו ביטוי אפילו בחקירתו במשטרה, מעמד בלתי נעים, לכל הדעות, שלא גרם לו לכל מורא, וגם במהלכו לא מצא הנאשם להשתמש בלשון נקייה, וכאשר נשאל על אודות הרופא והמאבטח מיהר לכתותם בזלזול "שני קוקסינלים" (נ/2 שורה 15).

זאת ועוד, הגם שלטענת הנאשם הוא מסר "הצהרת כוונות" מאד קונקרטי, המתארת כוונה לפנות לערכאות משפטיות, בסופו של יום הוא לא נקט בדרך זו, עובדה שגם בה יש כדי להמעיט ממנהיגות הגרסה. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם לראשונה כי פנה למנהל סניף קופת החולים בבקשה להתלונן על מעשיו של הרופא. לבד מן העובדה שמדובר בגרסה כבושה שלא נמסרה במהלך חקירתו במשטרה, הגם שהחקירה התקיימה כחודש וחצי לאחר האירוע, הנאשם התקשה למסור פרטים קונקרטיים על אודות אותה פניה, טען באופן תמוה כי נמסר לו שלא ניתן לטפל בה בשל "ניגוד אינטרסים" (עמ' 20 שורות 20-21), וגם הפרטים על אודות האדם שאליו פנה מעוררים תמיהה, שכן ספק רב האם מנהל המרפאה עוסק בקביעת תורים (עמ' 26 שורות 20-25). התרשמתי כי תשובותיו הקצרות והמהירות בעניין זה נועדו למנוע ממנו להסתבך באמירות נוספות שאין להן בסיס.

הנאשם אינו מכחיש כי אמר דברים שיש בחלקם, לפחות, משום איום- "אני אזיין אתכם". עם זאת, לנוכח המפורט לעיל, לא מצאתי לקבל כמהימנה את עדותו של הנאשם בדבר התוספת המסייגת שהוסיף לאמירה זו, וממילא אין בה כדי להטיל ספק במשקל המלא שניתן לעדותו של המתלונן.

13. בתום שמיעת הראיות בלט חסרונה של עדותו של מאבטח סניף קופת החולים שהיה עד לאירוע, אך כפי שעולה מתוך המזכר שערך השוטר ענאן סרור (מוצג א') לא נחקר.

אני מתקשה לקבל את טענת המאשימה כי המשטרה עשתה כל שביכולתה כדי לזמן את העד למסירת עדות. שתי שיחות טלפון אינן מהוות ניסיון אמיתי לגבות עדות מעד מרכזי, ויש לקוות שאין בהן כדי לתאר את מלוא יכולותיה של משטרת ישראל ביחס לחקירת עדים.

מובן כי לא ניתן כל משקל ראיתי לחובת הנאשם לדברים שאמר העד לשוטר בשיחת הטלפון, שהם בבחינת עדות שמיעה שלא הוכחה. עם זאת, יש בהם כדי להעלות תהייה משמעותית ביחס לכשירותו של מי שעיסוקו העיקרי הוא בפעילות של שמירה על בטחון הציבור.

14. בסופו של יום, העובדה שהמאבטח שהיה עד לאירוע לא נחקר, היא בבחינת מחדל חקירה, והיא בעלת משמעות ראייתית לחובת התביעה. עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה, לא כל מחדל חקירה, ואף לא בהכרח כל הצטברות של מחדלי חקירה, מובילים לזיכוי הנאשם, והשאלה היא האם המחדלים עולים כדי הותרת ספק ביחס לאשמתו של הנאשם (ראו למשל ע"פ 10082/04 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.10.06) והפסיקה הנזכרת שם).

במקרה דנן, לנוכח ממצאי המהימנות המובהקים ביחס לעדותו של המתלונן, וממצאי חוסר המהימנות המובהקים ביחס לעדותו של הנאשם, ואף על פי שמדובר בעדות יחידה להוכחת אשמתו של הנאשם, ומשעה שהמחלוקת אינה על עצם השמעת האמירה המאיימת, אלא על התוספת המסייגת אותה לכדי הצהרת כוונות חוקית, אין בהימנעות מחקירת

המאבטח כדי לעורר ספק בכך שהנאשם אמר את הדברים שיוחסו לו על ידי המתלונן.

עובדות וממצאים

15. משעה שהתקבלה עדותו של ד"ר יופה במלואה אני קובעת כי ההתרחשות העובדתית הייתה על פי עדותו: בפגישה השנייה ביניהם הנאשם ביקש מהרופא לקבל אישור לשימוש בקנביס. הרופא סירב והנאשם דיבר בצורה מאיימת ואמר לרופא שהוא יושב בכלא במשך שבע שנים, שיש עובדת סוציאלית שהוא מתכוון לפרק לה את הצורה. הרופא, שהרגיש מאוים מדבריו של הנאשם, יצא מהחדר תוך כדי ניסיונות להרגיעו והנאשם יצא אחריו. הרופא התקרב לאזור שבו ישב המאבטח, הנאשם הלך אחריו כעס וצעק שהוא יודע איפה הרופא נמצא, שהוא יגיע אליו ושיפרק לו את הצורה.

16. הדברים שאמר הנאשם לרופא מהווים איום בפגיעה בגופו של הרופא ובשלומו.

17. על הכוונה להפחיד ניתן ללמוד הן מתוכן האיומים, הן מהעובדה שקדמו להם תיאורים בדבר עברו האלים של הנאשם, הן מתוך התנהלותו של הנאשם, אשר ציין בעצמו כי ביקש להותיר רושם עז על הרופא, לצד התנהלותו הרפה לאחר האירוע, המלמדת כי לא הייתה לו כוונה אמיתית לנקוט בדרכים חוקיות, כדי לממש אז מה שהוא תיאר כסוג של אזהרה.

18. לנוכח האמור לעיל, משהוכחו מעבר לספק סביר כל יסודות העבירה, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 אשר יוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' טבת תשפ"א, 23 דצמבר 2020, במעמד הצדדים